

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 22, čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 50 ods. 2, 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia práv zaručených v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d), čl. 8, čl. 10 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 223/2005 a jeho rozsudkom z 2. marca 2006, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 152/2006 a jeho uznesením z 11. júla 2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 1/2009 a jeho uznesením z 3. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2009 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 22, čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 50 ods. 2, 3 a 6 ústavy, ako aj porušenie práv zaručených v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d), čl. 8, čl. 10 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 223/2005 a jeho rozsudkom z 2. marca 2006, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 152/2006 a jeho uznesením z 11. júla 2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 1/2009 a jeho uznesením z 3. marca 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 223/2005 z 2. marca 2006 uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona a trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona, za ktoré bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že ho uznesením sp. zn. 1 To 152/2006 z 11. júla 2006 ako nedôvodné zamietol.

Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu podal 26. septembra 2008 proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 1/2009 z 3. marca 2009 odmietol, lebo neboli splnené dôvody dovolania.

Podľa názoru sťažovateľa postupmi všeobecných súdov v jeho trestnej veci a ich rozhodnutiami došlo k porušeniu ním označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, čo odôvodnil takto:

«NS SR si dovoľím vytknúť prílišný formalizmus na úkor riadneho výkonu spravodlivosti. Písomné znenie dovolania považujem za dôvodné a relevantné v medziach zákonného vymedzenia. Postup NS SR zámerne smeroval k odmietnutiu dovolania čo považujem za nesprávne a nespravodlivé, pričom od podania dovolania si hľadali „zákonny“ spôsob in fraudem legis... ako odmietnuť dovolanie. (...)

NS SR sa nedostatočne vysporiadal s dôvodmi dovolania a vecne nesprávne rozhodol, pretože sa odchyľil od účelu a významu dovolania a poprel jeho účel a význam.»

K porušeniu základných práv okresným a krajským súdom sťažovateľ uviedol:

«Sudcovia oboch súdov nedostatočne zabezpečili, aby sa rešpektovali všetky záruky obsiahnuté v čl. 6 dohovoru a čl. Ústavy SR v danom konaní. Predsedu OS Žilina(...) možno zhodnotiť ako stranného sudcu, ktorý nezabezpečil v konaní dodržanie princípu rovnosti zbraní a princípu in dubio pro reo. Nedostatočne sa vysporiadal s obhajobou a pochybnosťami o skutkovom stave. Vecne nesprávne rozhodol a rozhodnutie založil na fiktívnych domnienkach a formálnej pravde (v protiklade s objektívnou materiálnou pravdou). Skutkový stav neskúmal nestranne a dôkladne, aby zodpovedal skutočnému stavu a spravodlivému rozhodnutiu.

V konaní sa vyskytli podstatné vady, ktoré majú (mali) zásadný vplyv na posúdenie stavu. De iure contra de facto, bolo princípom súdu. Poukazujúc na námietky vyčítané a uvádzané v odvolaní a dovolaní sa nedá charakterizovať rozhodnutie ako správne, objektívne a založené na overiteľných faktoch.

Okr. súd výhradne koncentroval všetky pochybnosti, názory a fakty proti obvinenému.

Ani slovom v odôvodnení nie je uvedené, že som pri tr. čine § 250a uhradil škodu. V danom nám nebolo umožnené ani uzavrieť zmier s poškodeným či protistranou a to zo strany orgánov štátu a ich(...) svojvôle.

Podstatným tvrdeniam, ktoré zásadne ovplyvňovali prípad súd nevenoval osobitnú pozornosť a nezaoberal sa nimi.

Pokiaľ ide o spravodlivosť procesu vyvoláva oprávnené pochybnosti „nezákonne získaný“ dôkaz – výpoveď poškodeného(...)

Obom súdom (KS a OS Žilina) si dovoľím vyčítať zjavné nerešpektovanie základných zásad tr. konania(...) najmä v súvislosti so znaleckými posudkami, ktoré mali výsostný a výhradný význam pre posúdenie merita veci. Odopretie tretieho znalca pre objektívne posúdenie bolo nevyhnutné. V tejto súvislosti si súd vytvoril formálny úmysel tr. činu a v skutočnosti ani neexistoval(...)

Okrem toho počas prejednávania tr. veci na okr. súde predseda súdu viackrát porušil prezumpciu neviny, keď tvrdil, že som sa počas väzby dopustil trestného činu a teda pokračoval v páchaní tr. činov(...), že som bol viackrát súdom potrestaný, pričom opomenul, že sa na mňa hľadí podľa zákonných fikcií, akoby som nebol súdom odsúdený. Rovnako tak prezentoval vinu v tr. veci Okr. Čadca 3 T 334/2002 na čo nebol vecne ani miestne príslušný ani oprávnený a koniec koncov judikoval to, čo je v protiklade s osvedčením OS Čadca 3 T 334/2002 z 21. 10. 08(...)

V mylnej predstave, že „právna pomoc“ bola dôkladná, možno konštatovať pomoc obhajcu za príliš pasívnu. (...) Sudca mal povinnosť dohliadať na rovnosť strán keďže som nebol „rovným“ účastníkom k protistrane. Ako strážca spravodlivosti a rovnosti zlyhal tak Okr. súd ako Kraj. súd Žilina. (...)

Právnu pomoc poskytnutú pasívne aj v súvislosti s námietkami a aktivite zameranej na základné (ľudské) práva a slobody, považujem za porušenie práva na právnu pomoc, berúc v úvahu môj duševný stav a schopnosti v tom čase.

(...) z pohľadu procesného práva som mal možnosť uzavrieť dohodu o vine a treste, čo bolo pre mňa priaznivejšie, no súd konal podľa iných predpisov a neposkytol možnosť zmierniť trest dohodou o vine... a ani zmierom. (...)

Konanie na OS Žilina bolo príliš krátke vzhľadom na závažnosť veci pričom nebola prejednávacia vec prejednaná v primeranej lehote, nezávislým a nestranným súdom, ale najmä nie spravodlivo.

Odvolací súd sa nevysporiadal s obhajobou, ani len nezvážil námietky, ktoré som písomne zaslal Kraj. súdu Žilina pri odvolaní cestou Okr. súdu. Ignoroval obhajobu akoby nie.»

Na základe uvedeného sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné (ľudské) práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. b), c), d) Dohovoru o ochrane ľud. práv a zák. slobôd samostatne ako aj v spojení s čl. 8, čl. 10 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľud. práv a zák. slobôd, v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu číslo 12 k Dohovoru o ochrane ľud. práv a zák. slobôd boli porušené.

Ústavné základné práva a slobody vyplývajúce z článku 50 ods. 2, 3, 6 samostatne ako aj v spojení s čl. 47 ods. 2, 3 a čl. 22, čl. 26 ods. 1, 2, 3, 4 Ústavy SR boli porušené.

Ústavné základné práva a slobody vyplývajúce z článku 17 ods. 1, 2, čl. 12 ods. 1, 2, čl. 13 v spojení s čl. 22 a čl. 26 ods. 1, 2, 3, 4 Ústavy SR boli porušené, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 22 a čl. 26 ods. 1, 2, 3, 4 Ústavy SR boli porušené.

Uznesenie NS SR sp. zn.: 2 Tdo 1/2009 z 3. marca 2009 sa zrušuje.

Uznesenie KS Žilina sp. zn.: 1 To 152/2006 z 11. júla 2006 sa zrušuje.

Rozsudok OS Žilina sp. zn.: 5 T 223/2005 z 2. marca 2006 sa zrušuje.

Vec sa zároveň vracia príslušnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR žiadam priznať primerané finančné zadostučinenie v sume 3 333 €, prípadne inú sumu podľa slobodného a spravodlivého uváženia ÚS SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať

- a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,
- b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo
- c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 22 ods. 2 ústavy nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa čl. 26 ods. 3 ústavy cenzúra sa zakazuje.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: (...)

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe(...)

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlija a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 10 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu užívanie všetkých práv ustanovených zákonom sa zabezpečuje bez diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické a iné presvedčenie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rodové alebo iné postavenie.

Podľa čl. 1 ods. 2 dodatkového protokolu nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, ako sú dôvody uvedené v odseku 1.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu tvrdí, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 223/2005 a jeho rozsudkom z 2. marca 2006, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 152/2006 a jeho uznesením z 11. júla 2006 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 1/2009 a jeho

uznesením z 3. marca 2009 došlo k porušeniu označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

1. Pokiaľ ide o namietaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 223/2005 a jeho rozsudok z 2. marca 2006, ústavný súd poznamenáva, že vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 245 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Podľa § 254 ods. 1 Trestného poriadku ak nerozhodne odvolací súd podľa § 253, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Podľa § 258 ods. 1 písm. a) až f) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok tiež

a) pre podstatné vady konania, ktoré rozsudku predchádzalo, najmä preto, že v tomto konaní boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre vady rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo pre to, že súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie veci treba dôkazy opakovať alebo vykonávať dôkazy ďalšie a ich vykonávanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahradzovať činnosť súdu prvého stupňa,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody nesprávne.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že proti nesprávnemu postupu okresného súdu v trestnom konaní sa mal sťažovateľ možnosť účinne brániť a proti rozsudku okresného súdu z 2. marca 2006 mal možnosť podať odvolanie krajskému súdu, v právomoci ktorého bolo posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností daného prípadu, ako aj posúdenie prípadných procesných pochybení okresného súdu v konaní. Sťažovateľ teda v priebehu trestného konania mal ako obžalovaný možnosť účinným spôsobom namietat' porušenie svojich práv postupom, prípadne rozsudkom okresného súdu na základe riadneho opravného prostriedku odvolania (čo v konečnom dôsledku aj využil), a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti (namietané porušenie základných práv) pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 152/2006 treba konštatovať, že toto konanie bolo právoplatne skončené 11. júla 2006. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 11. septembra 2006. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 5. augusta 2009.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade od 11. júla 2006. Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 5. augusta 2009, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Rovnaký záver platí, ak by ústavný súd počítal lehotu na podanie sťažnosti od doručenia rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi, t. j. od 11. septembra 2006.

Počítanie lehoty od rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa v danom prípade nemožno založiť z dôvodu, že dovolanie bolo odmietnuté pre nesplnenie zákonných dôvodov dovolania, a teda nedošlo k prerokovaniu merita dovolania, preto dovolanie nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy. Inak povedané, rozhodnutie najvyššieho súdu v tomto konkrétnom prípade nie je možné považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

3. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 1/2009 a jeho uznesením z 3. marca 2009, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či na skúmanie splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí je zásadne

príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobie platí, aj pokiaľ ide o skúmanie splnenia všetkých zákonných podmienok dovolania.

Otázka posúdenia splnenia zákonných dôvodov dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (obdobne IV. ÚS 35/02, II. ÚS 103/09).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu malo dôjsť tým, že sa nedostatočne vysporiadal s dôvodmi dovolania a vecne nesprávne rozhodol. Zároveň sťažovateľ vytyka najvyššiemu súdu prílišný formalizmus pri rozhodovaní o dovolaní.

Sťažovateľ v dovolaní okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Žiline zamietol moje odvolanie, ktoré som podal proti rozsudku súdu prvého stupňa ako nie dôvodné podľa § 256 Tr. por., účinného do 31. 12. 2005. Jeho rozhodnutie však nie je preskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie. Odvolací súd sa nevysporiadal v rozhodnutí dôsledne so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa ma uznal za vinného z pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, hoci vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní nedávali pre takýto záver podklad. Súd prvého stupňa nerešpektoval zásadu in dubio pro reo(...) Rozhodnutie súdu prvého stupňa je nezákonné a túto nezákonnosť neodstránil ani odvolací súd v rámci odvolacieho konania.

V dôsledku takéhoto nezákonného postupu mi bol ukladaný trest v zmysle § 35 ods. 2 Tr. zák., účinného do 31. 12. 2005, za použitia tzv. asperačnej zásady. V prípade, že by bol skutok uvedený v bode 1) rozsudku posudzovaný len ako pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 221 ods. 1 Tr. zák.(...), prípadne ako dokonaný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., neprichádzalo by použitie asperačnej zásady do úvahy. Došlo tým k porušeniu zákona v môj neprospech.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, mal ohľadom skutku uvedeného v bode 1 rozsudku súdu prvého stupňa postupovať podľa § 258 ods. 1 písm. d, Tr. por.(...) a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Súd prvého stupňa by sa tak v novom konaní musel vysporiadať aj so skutočnosťami uvedenými v znaleckom posudku MUDr. S. V. a dôslednejšie by sa musel vysporiadať s dôkazmi, ktoré svedčili nielen v môj neprospech ale aj v môj prospech. (...)

Som toho názoru, že ohľadom tohto skutku som mal byť oslobodený spod obžaloby, nakoľko som konal v nutnej obrane. Pokiaľ by boli súdy obidvoch stupňov toho názoru, že som nekonal v nutnej obrane, mal byť skutok, ktorý som spáchal, posudzovaný ako trestný čin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 221 ods. 1, Trestného zákona(...)

Nemožno súhlasiť s názorom krajského súdu, že intenzita útoku na telo poškodeného nie je rozhodujúca, vzhľadom na predmet útoku a miesto, kde útok smeroval. Od vznesenia obvinenia som popieral úmysel spôsobiť poškodenému zranenie, ktoré by malo charakter ťažkej ujmy na zdraví. Krajský súd mohol zmeniť v rámci odvolacieho konania právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v bode 1) rozsudku súdu prvého stupňa, prípadne rozsudok v tejto časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Znalecký posudok MUDr. S. V. korešponduje s mojou obhajobou a výpoveďami svedkov, ktorí vypovedali v môj prospech. (...)

Práve znalecký posudok MUDr. S. V. je dôkazom, ktorý výrazne spochybňuje záver okresného a krajského súdu o mojom zavinení v zmysle pokusu ťažkej ujmy na zdraví. (...)

Odvolací súd svojím rozhodnutím, ktorým zamietol moje odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa porušil ustanovenia § 8 ods. 1, § 222 ods. 1, § 35 ods. 2 Tr. zák.,(...), § 2 ods. 5, ods. 6, § 256 Tr. por.(...) v môj neprospech. “

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 1/2009 z 3. marca 2009, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací(...) zistil, že dovolanie je prípustné(...), po postupe najvyššieho súdu podľa § 379 ods. 1 Tr. por. bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu(...), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať(...) Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) Tr. por., resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. Tento mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdu prvého a druhého stupňa. Svedčí tomu aj dikcia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Podľa § 371 ods. 6 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už aj z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Naznačený dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Dovolanie je teda určené k náprave právnych chýb rozhodnutia

vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. V konečnom dôsledku z toho vyplýva, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba tzv. právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému súdmi nižších súdov. Skutkový stav je v rámci rozhodovania o dovolaní, opierajúcim sa o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže ani skúmať ani meniť.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho a jeho podstatou sú námietky správnosti skutkových zistení alebo hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

V posudzovanej veci súdy oboch stupňov(...) zhodne skutkovo uzavreli, že obvinený J. Š. sa dopustil voči poškodenému konania podrobne rozvedeného v tzv. skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa. Takto zistené konania obvineného napĺňa pojmové znaky pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 222 ods. 1 Tr. zák.(...), pričom súdy oboch stupňov aj v odôvodnení svojich rozhodnutí logicky a presvedčivo uviedli, aké dôkazy a právne úvahy ich k tomuto záveru viedli a ako sa vysporiadali s obhajobnými tvrdeniami obvineného. Existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený J. Š. vidí zjavne v skutkových zisteniach prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne v dôsledku podľa jeho názoru chybného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napádané dovolaním obvineného nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok, tak ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky už uvedeného trestného činu, z ktorého bol obvinený (popri ďalších

trestných činov) uznaný za vinného. Preto ním uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je daný.“

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie poznamenáva, že tak ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Európsky súd pre ľudské práva tiež uviedol, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Pravidlá týkajúce sa splnenia podmienok konania o dovolaní majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00, taktiež vec Pérez De Rada Cavanilles c Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. októbra 1998).

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti (tak ako to urobil sťažovateľ vo svojej sťažnosti), pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu ku všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach

prípade ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti opäť poznamenáva, že na posúdenie splnenia podmienok dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, aký prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazuje.

Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označeného práva.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitost medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označeného práva. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup všeobecných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00, I. ÚS 108/07).

Ústavný súd pripomína, že súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani

nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Trestný poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (obdobne I. ÚS 360/08).

Vzhľadom na uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 1/2009 z 3. marca 2009 podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Trestného poriadku, ktorých právny výklad najvyšším súdom nevykazuje žiadne ústavné nedostatky. Ústavný súd preto sťažnosť vo vzťahu k napadnutému konaniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. V časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ústavy, porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 22, čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 50 ods. 2, 3 a 6 ústavy, ako aj porušenia práv zaručených v čl. 6 ods. 2 a 3 písm. b), c) a d), čl. 8, čl. 10 a čl. 14 dohovoru a porušenia práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 1/2009 a jeho uznesením z 3. marca 2009, ústavný súd jeho návrhu nevyhovel, pretože nezistil medzi týmito článkami ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu a tvrdým porušením týchto článkov ústavne relevantnú súvislosť. Navyše na podporu svojich tvrdení o ich porušení sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne argumenty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom takéto porušenie signalizovali. Z tohto dôvodu bola aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, ústavný súd o ďalších jeho požiadavkách (žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia) už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2009